

fyrirlitlegur i augum nokkurrar konu, eins og ég hef hlotið að vera í þínum augum".

"Þú gast aldrei orðið fyrirlitlegur i augum mínum", sagði hún rólega. "Ég hef ávalt álitit þig þann besta og góðgasta mann undir sólunni".

"Og hér hef ég státað með lánaðar sjaðrir", sagði hann, "gefðu þér allra náðarsamlegast leyfi til að dvelja undir þaki mínu, ef þú vildir gera þér það að góðu, og lofað þér að bera nafn mitt. En allt, sem ég áleit mitt, tilheyrði í raun og veru þér. Ó, Aðalheiður, það er hart að hugsa um þetta".

"Þú vissir þetta ekki, Allan", hvíslaði hún, "og þú varst mjög góður við mig".

"Góður!" hrópaði hann. "Já, ég var heldur en ekki góður. Ég lofaði þér að búa í þínum eigin húsi. Ég gaf þér þína eigin gúnsteina. Þú vissir, að þú áttir þá með réttu, þegar ég fékk þér þá".

"Já, en þú vissir það ekki, Allan, og þú gafst mér þá í góðum tilgangi, það má ég jata".

"Þú samnar glóandi kolum á höfuð mér. Ef þú vildir hlægja að mér eða ávita mig, gæti ég þolað þetta betur".

"Hvernag á ég að hlægja að þeim manni, sem ég elska svo heitt. Ég get ekki annað en elskað þig af öllu mínu hjarta".

"Aðalheiður, seg mér eitt: Ofraðir þú þér fyrir mig eftir að hafa íhugað það nákvæmlega?"

"Já það gerði ég, og ég mundi gera það aftur, ef til þess kæmi".

"Og þetta er þá ástæðan fyrir því, að þú áttir mig? Oftar en þúsund sinnum, eftir að ég tók eftir mannkostum þínum, hef ég spurt mig sjálfan: Hversvegna skyldi þessi kona endilega hafa viljað eiga mig?"

Og þetta er svar mitt: Ég átti þig eins og þú segir á móti vilja þínum, af því móðir þín bað mig